

Ο Κορωναιός μέσα από τα μάτια ενός παιδιού

Γιόλα Δαμιανού Παπαδοπούλου

Αυτό το παραμύθι δεν αρχίζει με το «ζούσε κάποτε...» και ούτε μιλά για κακούς δράκους και μάγισσες που πάντα ένας ήρωας τους εξοντώνει. Αυτό το παραμύθι μιλά για ένα μοχθηρό εχθρό που κανείς δεν βλέπει, κανείς δεν ακούει και ούτε ξέρουμε από πού κρατά η σκούφια του. Κινείται ύπουλα, σαν ένα μεγάλο χταπόδι κι απλώνει τα πλοκάμια του σε όλη την οικουμένη. Αυτό τον εχθρό τον ονόμασαν Κορωναιό! Και είναι να απορεί κανείς. Πώς και του έδωσαν το όνομα Κορώναιό αφού δεν τον είδανε πώς ξέρουν αν φοράει κορώνα στο κεφάλι; Το μόνο σίγουρο είναι πως μπήκε στη ζωή μας ξαφνικά και μας την έκανε άνω κάτω.

Αλλά καλύτερα να πιάσω τα πράγματα από την αρχή για να καταλάβετε τι εννοώ.

Εκεί που ζούσαμε όμορφα κι απλά στις καθημερινές μας συνήθειες ξαφνικά ήρθαν τα «μη» να δυσκολέψουν τη ζωή μας. Μην πιάνεις αυτό, μην αγγίζεις το άλλο. «Να πλένεις τα χέρια σου καλά με σαπούνι, πολλή ώρα, να έτσι» με έστησε η μαμά στον νιπτήρα και μου έτριβε τα χέρια με μανία.

«Πόση ώρα;» την ρωτώ.

«Μέχρι να τραγουδήσεις το happy birthday» μου λέει.

«Πάει», λέω μέσα μου, «η μαμά δεν είναι καλά, κάποια μύγα την τσίμπησε πρωί πρωί». Αλλά το τροπάρι δεν τέλειωσε εδώ, είχε και συνέχεια.

«Και να μην αγγίζεις ποτέ το πρόσωπό σου, τα χέρια μας είναι πάντα βρώμικα».

«Αφού τα πλένω, καλέ μαμά, πώς είναι βρώμικα;» αντέδρασα.

Πριν φύγω για το σχολείο μου έβαλε στη τσάντα ένα μικρό μπουκαλάκι με ένα διαυγές υγρό «αυτό για να απολυμαίνεις τα χέρια σου όταν αγγίζεις κάτι» εγώ έμεινα με ανοιχτό το στόμα να την κοιτάζω όλο απορία.

«Κατερίνα μου υπάρχουν παντού μικρόβια να προσέχεις» είπε για να δικαιολογηθεί. Και την ώρα που έκανα να κατεβώ από το αυτοκίνητο, μου πέταξε «να μην αγγίζεις

κανέναν και να κρατάς δύο μέτρα απόσταση από τα άλλα παιδιά» και χάθηκε στη στροφή. Η ανήσυχη ματιά της πριν φύγει, άναψε το κόκκινο φωτάκι του κινδύνου.

Τι έπαθε η μαμά και την έπιασαν τέτοιες υστερίες; Ήταν συνήθως λογική και ήρεμη. Άκου να μην αγγίζω τις φίλες μου. Σκέφτηκα τη Φιλιά που εκείνη τη μέρα είχε τα γενέθλια της. Να μην αγκαλιάσω την κολλητή μου και να της ευχηθώ; Τι ήθελε η μαμά να γίνω, καμιά αντικοινωνική και να χάσω τις φίλες μου; Όχι, δεν γίνονται αυτά.

Προχώρησα στο προαύλιο και με έκπληξη είδα αρκετά παιδιά να κρατούν το ίδιο μικρό μπουκαλάκι με αντισηπτικό και να ψεκάζουν γύρω από το σώμα τους και να τραγουδούν «ήρθε ο Κορωναιός» σαν να επρόκειτο για κάποιο παιχνίδι.

«Ποιος είναι αυτός ο Κορωναιός;» αναρωτήθηκα.

Το έμαθα λίγο αργότερα όταν πήγα να αγκαλιάσω τη Φιλιά κι έκανε πίσω «απαγορεύονται οι αγκαλιές και τα φιλιά» είπε γελώντας.

«Από πότε;»

«Από σήμερα, το απαγορεύει ο κύριος Κορωναιός;»

Η μαμά μου έδωσε όλες τις προφυλάξεις και δεν είπε λέξη γι' αυτό τον κύριο. Ήθελε να με προφυλάξει; Από τι; Ποιος είναι αυτός ο κύριος Κορωναιός που βάζει τόσους κανόνες;

Το πράγμα ξεκαθάρισε όταν μπήκαμε στην τάξη. Η δασκάλα μας η κυρία Ευαγγελία, μας έδωσε να καταλάβουμε πως ο Κορωναιός είναι ένας πολύ επικίνδυνος ιός. Ξεκίνησε από την Κίνα και σε δύο μήνες κατάφερε να επισκεφτεί όλες τις χώρες του κόσμου. Αυτό κι αν μας έκανε εντύπωση.

«Κυρία με ποιο μέσο ταξιδεύει τόσο γρήγορα;» ζήτησε να μάθει ο Βαγγέλης.

Εδώ κάθε παιδί είχε την δική του άποψη. Άλλος έλεγε με αεροπλάνο, άλλος με πλοίο μέχρι και με τρένο επέμενε η Κική.

Ωσπου ανέλαβε να μας δια φωτίσει η κυρία Ευαγγελία.

«Το όχημα που ταξιδεύει ο ιός είναι ο άνθρωπος, παιδιά. Αν κάποιος έχει μολυνθεί και ταξιδέψει σε μια χώρα θα πάρει μαζί του τον ιό και θα τον μεταδώσει σε άλλους ανθρώπους με μια χειραψία».

«Όπως στη σκυταλοδρομία κυρία; Από χέρι σε χέρι;» ρώτησε ο Πέτρος που είναι ο πρωταθλητής μας.

«Και με ένα βήξιμο, ένα φτέρνισμα, γι' αυτό να μην πλησιάζετε πολύ κοντά ο ένας στον άλλο».

Κοίτα που η μαμά είχε δίκαιο να τρίβει σαν μανιακή τα χέρια της... σκέφτηκα.

«Να προσέχετε παιδιά, να ακολουθείτε τους κανόνες για να μην αρρωστήσετε» είπε αυστηρά η δασκάλα.

Εκείνη ήταν και η τελευταία μας μέρα στο σχολείο. Όταν ο κύριος Κορωναϊός επισκέφτηκε και το νησί μας. Δεν ξέρω αν πήγε ο κύριος Πρόεδρος μας στο αεροδρόμιο να τον υποδεχθεί, εμείς πάντως κλειστήκαμε όλοι στα σπίτια μας.

Μάταια παρακαλάγαμε και παίρναμε όρκους πως δεν είχαμε σκοπό να τον συναντήσουμε και ότι θα πλέναμε συνεχώς τα χέρια μας και θα κρατούσαμε τις αποστάσεις. Δεν καταφέραμε να τους πείσουμε να μείνουμε στις τάξεις. Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο «Μένουμε σπίτι». Και μείναμε δυο μήνες κλεισμένοι στα σπίτια.

Τις πρώτες μέρες το διασκεδάσαμε που δεν είχαμε διάβασμα. Αλλά τι να το κάνεις, χωρίς φίλους το σπίτι δεν είναι καθόλου μα καθόλου διασκεδαστικό. Ο μπαμπάς όλο μαστόρευε στον κήπο και η μαμά όλη τη μέρα πειραματιζόταν στην μαγειρική. Αυτό ο μπαμπάς κι εγώ το καταχαρήκαμε κι ας μην είχε πάντα επιτυχίες. Όταν εργάζεται η μαμά όλο απ' έξω παίρνουμε τα φαγητά μας.

Κι εκεί που όλα τα παιδιά αρχίσαμε να μαραζώνουμε μας έσωσε η τεχνολογία. Τις φιλικές μας συναντήσεις τις κάνουμε ομαδικά με messenger και viber. Ακόμα και τα μαθήματα του σχολείου γίνονται με τηλεδιάσκεψη. Ήταν, δεν λέω, μια καινούργια εμπειρία αλλά τι τα θες; Αλλιώς είναι να κάνεις μάθημα στην τάξη και να νιώθεις τα άλλα παιδιά γύρω σου... Το μάθημα διαδικτυακά έχει μια μοναξιά. Μου λείπουν τα πηγαδάκια στο διάλειμμα και οι πλακίτσες που κάναμε... Άσε που πολλά παιδιά δεν έχουν υπολογιστές ή τάμπλετ για να παρακολουθούν το μάθημα.

Η βόμβα έσκασε όταν μια μέρα μου τηλεφώνησε κλαμένη η Φιλιά. Ο μπαμπάς της αρρώστησε και τον πήραν στο νοσοκομείο. Όπως μου εξήγησε, επισκέφτηκε τη δουλειά του ο κύριος Κορωναϊός και όλοι οι άνθρωποι μπήκαν για εξετάσεις στο νοσοκομείο.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαμε καταλάβει πόσο τρομακτικός ήταν ο κύριος Κορωναϊός. Όλα μας φαίνονταν σαν ένα παιγνίδι που παίζαμε ομαδικά μικροί και μεγάλοι. Κυνηγούσαμε έναν φανταστικό ήρωα. Όσο κακό κι αν μας τον περιέγραψαν ποτέ δεν υποψιαστήκαμε πόσο αδίστακτος ήταν ώστε να στείλει τον πατέρα της Φιλώς στο νοσοκομείο. Ένα τόσο καλοσυνάτο και ευγενικό κύριο. Και υπάρχουν πολλοί σαν αυτόν στα νοσοκομεία, όπως μαθαίνουμε από τις ειδήσεις των 6:00.

Απ' εκείνη τη μέρα δεν είμαστε πια τόσο ξέγνοιαστοι. Χάσαμε τη διάθεση μας για παιγνίδι. Στο μυαλό μας καρφώθηκε μια καχυποψία και ένας φόβος. Καταλάβαμε πως κάποια πράγματα στη ζωή δεν είναι τόσο απλά και ούτε είναι όπως φαίνονται.

Θέλω πολύ να επισκεφτώ τη Φιλιώ και να της κάνω μια αγκαλιά. Αλλά είναι εκείνα τα «μη» που με εμποδίζουν και η συμπαράστασή μου έμεινε μονάχα στις λίγες λέξεις που είπαμε μέσα από το viber.

Μια μέρα μας κάλεσε ο Βαγγέλης σε ομαδική σύσκεψη στο messenger. Στην οθόνη του κινητού μου παρουσιάστηκαν τα πρόσωπα του Πέτρου, της Κικής, της Γεωργίας, της Φιλιώ και του Βαγγέλη. Όλοι φαινόμασταν τόσο αλλαγμένοι λες και μεγαλώσαμε ξαφνικά.

«Σας κάλεσα να συζητήσουμε» ανακοίνωσε σοβαρός ο Βαγγέλης.

«Τι να συζητήσουμε;»

«Εδώ ο κόσμος χάνετε κι εμείς καθόμαστε με σταυρωμένα τα χέρια».

«Και τι μπορούμε να κάνουμε;» ρωτάω με μια χαρά μέσα μου. Το σκεφτόμουν κι εγώ, ήθελα να φανώ χρήσιμη αυτές τις μέρες αλλά δεν γνώριζα πώς;

«Να ψάξουμε να μάθουμε ποιος είναι τέλος πάντων αυτός ο κύριος Κορωναϊός που μένει κρυμμένος και μας κάνει ότι θέλει».

Γέλασε ο Πέτρος «εδώ όλη η υφήλιος τον ψάχνει και θα τον βρούμε εμείς;»

«Μπήκα στο google κι έμαθα πως σε κάθε χώρα της γης πεθαίνουν καθημερινά άνθρωποι» είπε με δάκρυα η Φιλιώ που φοβόταν για τον μπαμπά της.

«Εγώ έμαθα πως δεν υπάρχουν αρκετές μάσκες για να προστατεύονται οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό» είπε η Κική.

Η Γεωργία που μέχρι εκείνη την στιγμή έμενε σιωπηλή είπε «σερφάροντας στο διαδίκτυο έφτασα μέχρι την Αφρική. Ξέρετε πως πριν μερικά χρόνια υπήρξε ένας παρόμοιος ιός που σκότωσε χιλιάδες ανθρώπους; Αυτός ο ιός μεταδιδόταν από το κουνούπι».

«Τι θέλεις να πεις, ο Κορωναιός κυκλοφορεί μέσα από το κουνούπι;»

«Η μέσα σε εκατομμύρια κουνούπια» συμπλήρωσα εγώ τη σκέψη της Γεωργίας με φρίκη.

«Λες και να μην το βρήκαν οι πανέξυπνοι επιστήμονές μας; Αποκλείεται» είχε τις αμφιβολίες της η Κική.

«Αν είναι ο Κορωναιός μεταμφιεσμένος σε κουνούπι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να το εξοντώσουμε» είπε με λύπη η Φιλιώ.

«Αν ψεκάσαμε ασταμάτητα και σκοτώναμε όλα τα κουνούπια;»

«Πώς να σκοτώσεις εκατομμύρια κουνούπια;» μου έκοψε τον ενθουσιασμό ο Βαγγέλης.

«Ας σκεφτούμε κάτι άλλο χρήσιμο που μπορούμε. Η Κική πριν είπε για τις μάσκες που δεν υπάρχουν στην αγορά».

«Μάσκες και φάρμακα» είπε η Κική.

«Τα φάρμακα δεν μπορούμε να τα βρούμε, μάσκες μπορούμε να φτιάξουμε. Το έψαξα, μέσα από το διαδίκτυο σου λένε πώς να φτιάξεις μάσκα. Είναι πολύ απλό» συνέχισε με τον ίδιο ενθουσιασμό η Κική.

«Η μαμά μου είναι μοδίστρα και ξέρει να φτιάχνει μάσκες. Να την καλέσουμε στο messenger να μας μάθει πώς να τις φτιάξουμε» είπε η Γεωργία.

«Έτσι κλεισμένοι που είμαστε στα σπίτια μας τα υλικά πού θα τα βρούμε;» αναρωτήθηκε η Φιλιώ .

«Και όλα τα καταστήματα είναι κλειστά...» συμπλήρωσε ο Πέτρος.

«Οι μητέρες μας πάντα φυλάνε άχρηστα υφάσματα» είπα εγώ.

«Μα θα τα καταφέρουμε;» γκρίνιαξε πάλι ο Βαγγέλης.

«Πές πως είσαι στην τάξη των οικοκυρικών και σου ζητά η κυρία Ευαγγελία να φτιάξεις μια μάσκα, δεν θα το προσπαθήσεις; Θα είναι σαν ένα παιγνίδι και θα το διασκεδάσουμε» συμφωνήσαμε όλοι μαζί.

Καλέσαμε τη μαμά της Γεωργίας σε ομαδική συνάντηση μέσα από το messenger και μας έκανε επίδειξη. Κρατούσε ένα κομμάτι ύφασμα και μας έδειξε πώς να φτιάχνουμε μάσκα. Μας φάνηκε πανεύκολο και διασκεδαστικό. Η διαδικασία μου θύμιζε εκείνες τις βαρκούλες που φτιάχναμε με χαρτί και τις βάζαμε να κολυμπάνε στη βροχή. Μπορεί να μην πετύχαμε με την πρώτη όμως σύντομα γίναμε ατσίδες.

Όχι μόνο φτιάξαμε μάσκες βάλουμε και τη φαντασία μας να δουλέψει. Πήραμε χρώματα και ζωγραφίσαμε απάνω λουλούδια για να είναι ευχάριστες. Σε κάποιες άλλες, δώσαμε το σχήμα κάποιου ζώου με τρομακτική όψη για να τις βλέπει ο κύριος Κορωναϊός και να τρομάζει.

Σαν τέλειωνε η μαθησιακή μας τηλεμάθηση αρχίζαμε την παραγωγή μασκών ο καθ' ένας στο σπίτι του με ανοιχτά πάντα τα κινητά μας. Ενώσαμε τη φαντασία μας και μεγαλουργήσαμε. Χωρίς να το καταλάβουμε συνδεθήκαμε μεταξύ μας στενά όσο ποτέ άλλοτε.

Όταν εξαντλήσαμε και το τελευταίο κομματάκι ύφασμα που είχαν οι μητέρες μας στο σπίτι και είχαμε αρκετά αποθέματα μασκών, ειδοποιήσαμε τους εθελοντές και ήρθαν και τις πήραν στα νοσοκομεία.

Ήταν τόσο μεγάλη η χαρά μας. Σαν από θαύμα έφυγε η θλίψη και ο φόβος και η καρδιά μας γέμισε αγάπη. Νιώσαμε μεγάλοι και υπεύθυνοι και ξέραμε πως μπορούσαμε να σταθούμε αντιμέτωποι στις δυσκολίες.

Ο μπαμπάς της Φιλίως κατάφερε να βγει νικητής απ' την πάλη του με τον κο Κορωναϊό κι αυτό μας έκανε αισιόδοξους. Μπορεί να μην καταφέραμε να εξοντώσουμε τον εχθρό όμως σταθήκαμε με θάρρος απέναντι του.

Σε λίγο καιρό τα σχολεία και οι δουλειές θα ανοίξουν και ο καθένας από 'μάς θα συνεχίσει τον δρόμο του. Όλα θα μπουν στην ομαλότητα. Μόνο ο κύριος Κορωναϊός θα εξακολουθεί να περπατάει μεταμφιεσμένος στους δρόμους πλάι μας. Όμως δεν θα πετύχει τον σκοπό του γιατί απλά μάθαμε να φυλαγόμαστε!

Εγώ το μόνο για το οποίο λυπάμαι, είναι για εκείνα τα «ΜΗ» που θα παραμείνουν και δεν θα μας επιτρέπουν να αγκαλιαζόμαστε!